

LBRIS

We know
books

ADRIAN FETECĂU

**MIHAI
ȘI
MIHAELA**

- ROMAN -

TRITONIC

© Tritonic pentru prezenta ediție
București • 2025

1

Mergea pe banda întâi a drumului cu gândurile aiurea, când „Jeepul” din fața sa a cotit brusc la dreapta și, tăindu-i calea, a frânat în fața lui. A apăsător și el instantaneu pedala de frână, iar „Loganul” său s-a oprit la timp, tremurând din toate încheieturile. S-a dezmeticit. A vrut să se dea jos din mașină și să-i ceară socoteală inconștientului din fața sa, dar nu a mai avut timp decât să deschidă gura și să rămână cu ea așa. Portiera din dreapta față a „nami-lei” negre s-a deschis și o fată s-a precipitat să coboare. De fapt, dacă a văzut bine, a fost împinsă cu brutalitate, ba chiar, parcă, a fost și lovită, dar poate s-a înșelat din cauza razelor de soare care băteau pieziș în geamurile bolidului, care a demarat în trombă și a făcut imediat la stânga. Atunci și-a dat seama că se află la intersecția cu drumul care duce la Costinești. Totul se derulase cu mare repeziciune, ca-n debutul unui film american, cu montaj foarte alert.

În fața sa, la câțiva metri, se afla o fată într-o rochiță înflorată, cu o gentuță pe umăr, care privea dezorientată spre fâșia de asfalt pe care se pierduse în zare mașina în care fusese până în urmă cu câteva secunde. Trebuia să acțio-

neze în vreun fel, mai ales că și-a dat seama că nu avusese timp să pună avariile, iar multe mașini din spate îl ocoleau claxonând când erau nevoite să schimbe banda.

Instinctiv, a vrut să plece, gândindu-se că nu e treaba lui, că are un program de respectat și că nu ar fi chiar bine să și-l dea peste cap... N-avea nevoie de complicații inutile. Totuși, i s-a părut de bun simț să pornească ușor mașina și când a ajuns în dreptul fetei să se aplece pentru a da jos geamul și să întrebe:

– E-n regulă, domnișoară?

Și-a dat imediat seama cât de idiot este. Ce să fie în regulă, atât timp cât ochii ei verzi erau oboșiți de cât plânsese, iar sub cel stâng înfloreau o vânătaie?! S-a redre-sat repede:

– Vă pot ajuta cu ceva?

Nu a răspuns, mutându-și privirea către nicăieri. Cum stătea, luminată din spate de soarele care cobora către apus, cu părul blond și ușor ondulat fluturat de vântul moale, cu rochița plină de petale care-i dezgolea brațele și picioarele, părea o „ilustrată cu flori de câmp” creată de un fotograf priceput. Habar n-avea de ce s-a gândit la numele filmului lui Blaiet, pe care-l văzuse, de curând, pe nu știu ce canal TV, care mai relua pelicule românești... Poate pentru că-n spatele ei se întindea un câmp care se pierdea în apusul roșiatic. Momentul părea penibil, claxoanele se întetiseră, mai ales că mulți șoferi credeau că este vorba de o negociere banală între un șofer și o „fată” de pe marginea drumului. Și-a dat și el seama:

– Nu vreți, totuși, să urcați?

Din nou, nu i-a răspuns. Nici măcar nu și-a îndreptat privirea către el... „Ilustrată” nu dădea semne că e conștientă că cineva vorbește cu ea. Asta l-a ambiționat, având

instinctul să coboare și să-i șteargă fața de lacrimi. A rămas în „Logan”, gătit de timiditatea sa ancestrală:

– Domnișoară, eu am fost întâmplător în spatele mașinii în care vă aflați. Ați văzut că a trebuit să frânez brusc ca să nu intru în dumneavoastră... Și, fără să vreau, am văzut cum ați coborât din mașină... Mă rog, cum cred că ați fost nevoită să coborâți...

Era conștient de cât putea să fie de penibil, dar nu se mai putea opri. Își dorea acum ca acea fată să urce la el în mașină.

– Vreau să știți că nu sunt unul dintre cei care opresc ca să agațe fete pe marginea drumului. Am fost nevoit să opresc.

Nicio reacție.

– Apropo, dacă mai stăm mult așa, o să oprească un alt șofer, o să mă dea la o parte și o să vă întrebe cât vreți ca să mergeți cu el. Nu auziți câți claxonează?!

Cu asta a trezit-o. L-a privit. Pentru prima oară. S-a aplecat și i-a deschis portiera. Absentă, a urcat alături de el. A demarat.

– Credeți-mă, e cea mai bună soluție, era cam penibil cum stăteam așa. Eu merg spre Vama Veche, așa că vă pot lăsa unde vreți, poate la Mangalia... Puteți lua un tren sau ce vreți dumneavoastră.

Continua să vorbească neîntrerupt, având senzația că spune numai prostii, mai ales că ea continua să nu scoată o vorbă.

– Cred că trebuie să vă întoarceți undeva, de unde ați venit...

Continua să bată câmpii. Și era, pe deasupra, și incoerent... Cu ochii ațintiți doar în față, ținea cu ambele mâini volanul. Parcă îi era frică să întoarcă privirea către ea. Au intrat în Comuna 23 August.

– Cum vă spuneam, m-am trezit cu ceva negru în față și, până să mă dezmeticesc, v-am văzut singură și de-asta v-am invitat să urcați. Așa se ajută oamenii, la nevoie. Nici prin cap nu-mi trecea mie că voi face astăzi o faptă bună, dacă îmi permiteți o glumă.

A făcut o pauză. Nicio reacție din dreapta sa. Nu a întors nici acum capul să vadă dacă mai era acolo. Continua să fie foarte încordat și era conștient că n-are sare și piper în ceea ce spune și că devine din ce în ce mai penibil. Au ieșit din localitate.

– Credeți-mă, nici măcar nu am văzut clar ce s-a întâmplat. Eram cu gândurile la subiectul unei cărți pe care sper să o scriu și m-am adunat cu greu, dacă îmi permiteți și această expresie. Nu oricând o mașină aproape că dă peste tine, dispărând apoi și lăsând o urmă materială ca dumneavoastră.

Încerca să fie spiritual, așteptând o reacție de la „pasa-geră”. Nimic! În același timp, îi era și frică să nu-i spună brusc să tragă pe dreapta ca să coboare. Habar n-avea de ce, își dorea ca ea să rămână cu el cât mai mult timp, iar drumul să fie cât mai lung. În stânga, indicatoarele anunțau șoseaua către Neptun.

– Sau poate vreți să vă las la Olimp sau la Neptun. Nu mi-e greu să mă abat puțin din drum. Poate că aveți prieteni veniți pe-aici...

Nicio reacție. A dat din umeri și a continuat să privească în față. Măinile îi erau lipite de volan, ca în vremea când lua lecții de condus pentru obținerea permisului. Mergea cu viteză constantă, pe banda întâi, așa că nu a coborât brațul drept către schimbătorul de viteze. Parcă nu voia să o deranjeze cu niciun gest. De fapt, uitase și cum arată. Dar, se simțea bine să o știe lângă el... Au trecut de un pod peste

linia ferată și a început să răsară în față Mangalia. Instinctiv a privit ceasul de bord. Era aproape patru și jumătate. Era în grafic. Au intrat în oraș. Știa din vremea studenției că undeva pe dreapta, cum vii de la Constanța, se afla gara. Pe vremea aia n-avea mașină. Acum e boier. Și foarte mândru de mașina lui. Dar, astea nu le-a mai gândit cu glas tare. Chiar că ar fi zis că e un cretin! După ce a lăsat în stânga un „Lidl”, a oprit în fața gării.

– Ei, drumul nostru s-a sfârșit. Din păcate pentru mine, din fericire pentru dumneavoastră. Știi că nu am umor, dar, dacă dumneavoastră nu ați spus nimic, trebuia să existe cineva în mașina asta care să întrețină conversația.

Pauză. Nicio reacție.

– Mi-a părut bine și vă urez drum bun, oriunde... v-ați întoarce!

Nicio mișcare lângă el. Iar el continua să privească înainte. Deodată, i-a trecut prin cap că poate nu are bani de bilet de tren.

– Mă iertați că îmi exprim o părere. Poate că nu aveți cu ce cumpăra, cum să zic mai bine, poate că ați coborât prea brusc din mașina care mi-a tăiat calea și nu ați avut timp să vă luați bani pentru biletul de tren. Dacă nu aveți la dumneavoastră, nu e o problemă, vă dau eu și mi-i dați când puteți, când mă întorc eu... Ne întâlnim și rezolvăm. Nu trebuie să vă faceți probleme.

Chiar că nu i se mai întâmplase ca o perioadă atât de lungă de timp să nu-și găsească deloc cuvintele potrivite în compania cuiva. Ce și-o fi închipuind despre el fata de alături? Ce-o fi zicând?

– N-ai zis că mergi la Vama Veche?

De-abia atunci a întors capul către ea. Când i-a auzit primele vorbe.

– Da, am zis, aveți dreptate. Însă, nu merg chiar la Vamă. Dar, vă pot lăsa acolo. Sigur o să vă întâlniți cu niște prieteni. Nu mă gândisem.

Era surprins și bucuros în același timp. Vorbise, în sfârșit! Iar drumul nu se încheiase... A băgat în viteză...

– Vă spun sincer că mă bucur că nu ați dorit să coborâți la gară. Habar n-am de ce, dar mă bucur că mai zăboviți un pic aici. Aici, în mașină, vreau să spun. Se zice că nu e bine să fii prea sincer cu femeile dar, ținând cont că ne vom despărți în scurt timp, pot să vă mărturisesc ceva. Acolo, când v-am privit pentru prima oară, când ați rămas singură, mi-a trecut prin cap că sunteți într-o „ilustrată cu flori de câmp”. Ați văzut filmul?

– Care film?

– „Ilustrate cu flori de câmp”.

– Nu.

– Nu contează. E un film vechi... Din perioada comunistă... Nu știu de ce toată coloristica peisajului din care făceați parte m-a dus cu gândul la titlul filmului. De mult nu am mai trăit o senzație atât de frumoasă. Ca-n fața unui tablou pictat în culori vii. Să nu credeți, cumva, că sunt vreun snob și mă dau mare cunoscător de artă. În general, pentru mine cam toate picturile sunt la fel, oricine ar fi autorul. Și, iată, surpriză, azi mi-a plăcut mult unul cu... autor necunoscut!

Continua să înșire vrute și nevrute... Important e că a vorbit, că e atentă la ce spune el, chiar dacă e vorba numai de prostii, și că povestea nu se încheiase la Mangalia. Mai era puțin. Nici nu și-a dat seama când a ieșit din oraș.

Știa că distanța e scurtă până-n Vamă și că totul va deveni o amintire. Avea o vorbă, pe care nu știa unde o auzise: Orice lucru bun are un sfârșit! Iar faptul că ea s-a

aflat lângă el în acea după amiază de început de august a fost fără îndoială un lucru bun. N-ar fi putut, în acel moment, să explice de ce. Așa simțea... Poate pentru că-l scosese din rutina înfiorătoare, zilnică, poate pentru că îi dăduse ocazia să facă pe „Făt-Frumosul” care a salvat-o din ghearele „Zmeului”... E adevărat, fără să apuce să se încaiere cu el... Dar, totuși... Dacă i-ar fi spus-o și p-asta, sigur ar fi coborât! Cât să mai mergi împreună cu unu care visează la Zmei și Feți Frumoși?! A zâmbit ușor. În cele zece minute până a văzut indicatorul stațiunii luată cu asalt de cei tineri, nu a mai vorbit.

Doar s-a bucurat de constatările sale, „torcând” în sinea sa ca o pisică mulțumită de o zi în care i-a mers totul de minune. A intrat în Vama Veche. Mergea încet, privind stânga-dreapta. Era multă lume, mai ales că era sâmbătă.

– Unde să vă las? Știți pensiunea sau hotelul unde sunt cazați prietenii dumneavoastră? Putem pune pe Waze, nu prea știu Vama, nu-mi place să vin aici.

– Dar, n-ai zis că mergi în Vamă? Nu ți-ai făcut rezervare?

– Să mă explic. A fost o mică neînțelegere, de fapt merg în Bulgaria. Am zis de Vama Veche gândindu-mă că e stațiunea cea mai sudică de pe litoralul nostru și că până ajungem aici, o să doriți să coborâți undeva.

– Să zicem că nu doresc să cobor.

L-a luat prin surprindere. Ca la box, nu a mai avut când să parizeze lovitura și a cam rămas fără aer... A încercat să riposteze, dar toată construcția sa interioară s-a prăbușit. De-abia ajunsese la un nivel de echilibru. A început să devină, din nou, incoerent.

– Păi, în cazul ăsta, nu știu ce să zic. Adică, știu, dar nu știu dacă o să vă convină...

Aproape că ieșeau din stațiune. Circulația se mai rărise. A tras, ușor, pe dreapta.

– Eu merg undeva în Bulgaria, nu departe de graniță, într-un loc recomandat de un prieten. Habar n-am cum e acolo, sunt mai multe de explicat. Și, apropo de rezervare... Merg cu cortul! Eu sunt singur, nu mă deranjează, nu știu dacă vom găsi o cameră, acolo, pentru dumneavoastră.

– Nici pe mine nu mă deranjează.

Acum chiar a rămas fără replică. Îi treceau, în ritm nebunesc, o mulțime de gânduri prin cap, începând cu lenjeria și hainele pe care le avea la el, aruncate de-a valma, la repezeală, într-o geantă de voiaj și până la cortul împrumutat de prietenul său, cu care de-abia se descurca! Și-apoi, nu știa sigur cam ce spațiu oferă... A fost salvat de soneria telefonului ei. A băgat mâna în poșeta pe care o ținea în poală, a privit ecranul și, fără nicio reacție, l-a pus la loc, lăsându-l să sune. Când zgomotul a încetat, în mașină s-a lăsat o tăcere nefirească.

– Deci? – a spus el într-un târziu, ca să mai atenueze din nefirescul situației.

– Deci, să mergem, a răspuns ea. Era prima dată când vocea sa căpăta o inflexiune. Una hotărâtă.

La orice se aștepta, dar în sejurul planificat nu era loc, inițial, pentru nicio prezență feminină. Avea alte planuri, în care singurătatea preconizată juca rolul principal. Așa, totul era dat peste cap. Sigur, fusese o întâmplare inedită, ale cărei consecințe nu-l deranjaseră, ba chiar îi făcuseră plăcere, dar oare nu se vor schimba lucrurile dacă totul se va lungi?

– Ce-i, ți-e frică de mine? – l-a întrebat ea, parcă citindu-i gândurile.

– Nu e vorba de asta! – a parat el repede. Am un proiect în cap și nu știu...

– Și nu știi dacă nu te voi încurca să-l termini...

– Nici nu l-am început.

– Păi, atunci, poate, te ajut să-l începi. Nu știu, o idee bună voi avea și eu.

Hopa, nu e chiar lipsită de simțul umorului. O privea. Cu o anumită curiozitate. Parcă atunci o văzuse prima oară. Urmele lacrimilor dispăruseră de mult, iar pielea ușor arămie arăta ca un fard de ten dat peste cei câțiva pistrui de lângă nas. Dar, nu era fard, pentru că nu o văzuse umblând în poșetă până când nu a sunat telefonul. Pur și simplu, lacrimile se zbiciseră singure lăsând în urmă un luciu nefiresc. Și mai era și vânătaia... A avut un impuls să întindă mâna și s-o mângâie, dar ochii verzi cu care și-a încrucișat privirea, parcă, i-au transmis că nu e o idee prea bună. Aveau o strălucire metalică.

Se simțea ca la un examen în care profesorul îl privea sever, transmiteându-i să nu umble cu copiuțe! Așa că, s-a hotărât brusc să încerce să treacă examenul cu ceea ce știe și să scape de gândurile prăpăstioase. Mai mult decât să ia o notă proastă, ce i se putea întâmpla?! Mai erau și alte sesiuni în care putea să susțină restanța. Și-apoi, era sigur că va pierde doar o zi din programul gândit la București. Măine, când se va mai liniști, mai mult ca sigur, îi va cere să o aducă înapoi în țară. Depinde în ce stațiune, dar va vedea atunci! N-a zis că nu mai are nevoie de gânduri care să-i complice existența? Pas cu pas, conform unei expresii la modă...

Cam atât a reușit să dialogheze cu el însuși până au ajuns la graniță. A oprit în spatele altei mașini. Deși cele două țări intraseră în Shengen, se făceau controale. Poate căutau să prindă pe cineva, vreun infractor...

– Sper ca aveți buletinul la dumneavoastră, nu de alta, dar dacă tot v-ați hotărât să mergeți cu mine